

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

LEKTUUR VOOR DE VROUW

door

EDDY THOMAS

* 1708 *

PERSONAGES

(4 dames - 4 heren)

Mie	volkse huisvrouw
Rik	haar man
Trees	haar moeder
Jef	haar vader
Els	jong meisje
Boris	graaf uit roman
Olga	barones uit roman
Tex	cowboy

DECOR

De woonkamer van Mie en Rik.

De woonkamer getuigt zeker niet van welstand, maar zou er indien ze wat opgeruimd werd, best gezellig kunnen uitzien. Inderdaad, overal liggen romannetjes, kleding en andere rommel. Er staat een tafel, enkele stoelen, een lage kast of dressoir, een lange zetel en een tochtscherm. Ergens in een hoekje een klein tafeltje met een koffiezetapparaat.

Er moet een mogelijkheid zijn om ongezien van achter de schermen tot achter de zetel en de paravent te geraken en de kamer moet drie ingangen hebben : de inkom van buiten, de keuken en de slaapkamer.

Eerste bedrijf : Een morgen in de week

Tweede bedrijf : Even later

Derde bedrijf : Nog wat later

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat, zit Rik, aangekleed om te gaan werken, maar nog in hemdsmouwen en Mie, in groezelige kamerjas en met felgekleurde muiltjes aan haar voeten, tegenover mekaar aan de ontbijttafel te lezen. Rik in een cowboyboekje en Mie in een doktersromannetje.

RIK : (Tast al lezend naar zijn kopje, heeft het na enkele mislukte pogingen beet, drinkt het uit en vraagt)
Is er nog koffie ?

MIE : (terwijl ze voortleest)
Ja...

RIK : (Zet kop neer. Na korte stilte)
Krijg ik dan nog eens wat.

MIE : (zucht) Ja...
(Gaat, voortlezend, de koffiepot nemen, komt terug en schenkt al lezend koffie in tot de koffie overloopt.)

RIK : Hé ! Zie uit !

MIE : Hé zot, laat uw eigen verschieten gij...Daar zie...door uw geroep
klas (mors) ik al. (pot weg)

RIK : Door mijn geroep ?

MIE : (Terug met schotelvod, kuist tafel af)
Door wat anders !

RIK : Och ja, natuurlijk, 't zal wel mijn schuld weeral zijn.

MIE : Nee, de mijn zeker. (Werpt vod van ver naast koffiepot, zet zich, roert, terwijl beiden verder lezen, in haar koffie en krabt daarna met de achterkant van het lepeltje op haar hoofd.)
Ik zou precies eens naar de coiffeur moeten gaan. (geen antwoord)
Wat denkt gij ? (geen antwoord)
Rik...Rik !! (trekt zijn boek opzij)

RIK : Ja ?

MIE : Vindt gij dat het nodig is ?

RIK : Wat ?

- MIE : Da'k eens naar de coiffeur gaan.
- RIK : Dat is al drie jaar nodig.
- MIE : Och god, hoor hem. Hij zal weer eens wat zeggen. Als we pas getrouwd waren, zegde gij helemaal wat anders.
- RIK : Dat weet ik niet meer, dat is al te lang geleden.
- MIE : Maar ik nog wel.
- RIK : 't Is al erg genoeg da'k weet dat we getrouwd zijn, is dat niet voldoende ?
(Gedurende het ganse gesprek, is Rik meer geïnteresseerd in zijn lektuur dan in het gesprek zelf. Hij leest dan ook geregeld voort.)
- MIE : Vroeger bracht gij regelmatig bloemetjes mee, nu zelfs nog niet meer op onze trouwdag.
- RIK : Gij weet niet wat de bloemen kosten tegenwoordig zeker.
- MIE : Die kostten vroeger ook geld, maar dan keekt gij daar niet naar. Niets is te goed voor m'n schat zegde ge toen.
- RIK : Ik zal nu tot de jaren van verstand gekomen zijn.
- MIE : Wat ge verstand wilt noemen.
- RIK : Daarbij, waar zoudt ge ze zetten. Al uw vazen zijn gebroken en plaats hebt ge ook niet, alles ligt vol rommel.
- MIE : Gij moet ook op alles wat aanmerken.
- RIK : Nog een geluk dat we't gewoon zijn en weten waar we onze voeten moeten zetten anders braken we hier nog onze nek.
- MIE : Ge moet nu niet van onderwerp veranderen. Daar waren we nu niet over bezig ik vroeg juist maar of ik niet eens naar de coiffeur zou gaan.
- RIK : Ge moet doen wat ge niet laten kunt. (leest verder)
- MIE : Ge weet dat ik weinig tijd heb. (stilte) Rik...Rik !!!
- RIK : (Die eigenlijk niet meer luistert)
Mmmm...
- MIE : Bij die coiffeur is 't altijd aanschuiven, wie gaat er hier het huishouden doen als ik dag in dag uit daar zit ? (stilte) Zeg dat eens...ik luister...

RIK : Mmmm...

MIE : Hoe mmm, wat mmm, gij luistert niet eens als ik iets zeg.

RIK : Mmm...

MIE : (Trekt boek weg)
Antwoord nu eens serieus !

RIK : Vroegde gij iets ?

MIE : Ja !!!

RIK : Wat ?

MIE : (overdreven beleefd)
Ik vroeg wie er hier het huishouden doet.

RIK : 'k Zou 't niet weten.

MIE : Wel nu nog straffer, gij denkt zeker dat alles vanzelf gaat ?

RIK : Dat niet.

MIE : De kabouterkes komen het in alle geval niet doen.

RIK : Neen, dat zie ik.

MIE : Is 't misschien niet naar meneer zijn goesting ?

RIK : Niet helemaal.

MIE : Ik heb ook maar twee handen, maar dat schijnt gij te vergeten.

RIK : Ge zoudt ze misschien eens wat meer kunnen gebruiken.

MIE : Och, hou op, of 'k nijp er uw korenpijp nog mee toe.

RIK : Dan kwaamt ge tenminste nog eens uit uw stoel. Want veel meer dan op uw gat zitten en lezen doet ge toch niet.

MIE : Ja, nu dat nog. Het enigste dat ik nog heb en dat wilt ge me afpakken. Hardvreter, zeg ik iets van u, gij leest toch ook.

RIK : Wat moet ik anders doen als ik thuis ben ?

MIE : Ge kondt u wat met mij bezighouden.

RIK : En mee 't huishouden doen zeker. Laat ons dan maar liever voortlezen.

MIE : Al die prinsen, graven en baronnen maken mijn leven nog een beetje draaglijk.

- RIK : Waarom zijt ge dan niet met een baron getrouwd ?
- MIE : Ja, waarom niet ?..
- RIK : Dan kondt gij heel de dag op uw lui gat zitten en commanderen, dan moest ge zelfs geen schoofzak voor uwe man maken.
- MIE : Dat is nu weer echte werkmanstaal, over een schoofzak beginnen als ge over de High Society spreekt.
- RIK : Die moeten toch ook eten.
- MIE ; Eten wel, maar niet werken en zeker geen schoofzakken meenemen.
- RIK : Dat zal niet. Trouwens, die eten niets anders dan kaviaar, fazant en patèkes en dat staat er allemaal zo maar ineens.
- MIE : Ineens, ineens, daar hebben ze toch hun meiden en knechten voor.
- RIK : Flauwekul.
- MIE : Uw cowboyboekjes zijn natuurlijk beter.
- RIK : Da's helemaal iets anders, dat zijn tenminste kerels van vlees en bloed.
- MIE : Pang, pang...en die vreten, want eten doen die niet, enkel maar bonen en die drinken...
- RIK : ...zuipen...
- MIE : ...zuipen uit blikken bekers, opgewarmde koffie waar elke normale mens zijn mond aan verbrandt.
- RIK : Met u kunt ge niet over lektuur klappen.
- MIE : Jawel, over vrouwenlektuur.
- RIK : (Boek op tafel)
Ik geef het op, kom geef mijn kazak dat ik naar mijn werk ga, dan zijt ge van mijn gezaag vanaf.
- MIE : Wat neemt ge liefst mee ? Kaviaar of bonen ?
(Haalt boekentas die naast het tafeltje met het koffiezetapparaat staat.)
- RIK : Is 't nu al bijna gedaan ? Barones !
- MIE : (Zet boekentas met een klap op tafel.)
Hierzie zageman.

RIK : Pas op voor mijn thermos.

MIE : Die heb ik gisteren al gebroken.

RIK : Nu weer ?

MIE : Zeg eens, nu was 't toch al een week of drie geleden.

RIK : Wat moet ik dan drinken ?

MIE : Er zit een bus kouwe thee in, denk maar da't champagne is.

RIK : Bah, kouwe thee.

MIE : Maar, nu dat ik eraan denk, da's waar ook, de cowboys drinken geen champagne, maar er maar whisky van. Pas dan alleen een beetje op dat ge niet morst, want dat brandt gaten.

RIK : Schei nu maar al uit.

MIE : Hoewel, bij nader inzien... zou whisky wel smaken bij sterke kaas ?

RIK : Weeral sterke kaas ?!!

MIE : Ik mag hem niet en gij wou absoluut dat ik een heel doos kocht omdat hij in reklaam stond.

RIK : Hoe weet gij dat ge hem niet moogt, ge hebt er nog nooit van geproefd.

MIE : Als ik hem nog maar riek, moet ik aan niets anders denken dan aan zwetende paardelijven en vuil stro en da's meer iets voor u, hè Max Brand.

RIK : Och verdomme. Als ruziemaken het enigste is dat gij in die boekskes leert, is dat gauw opgelost.

(Springt recht, neemt Mie haar boekje, scheurt het in twee en werpt het achter de zetel.)

MIE : Ge doet maar, ik heb er toch nog.

(Neemt een ander boekje en werpt het op tafel.)

RIK : (Neemt ook dit, scheurt het en werpt het mee achter de zetel.)

En er is nog plaats.

MIE : Oooh...

(Neemt Rik zijn boekje en wil het ook doormidden scheuren, wat haar, door de dikte van het boekje, niet lukt.)

RIK : Ziet ge het ? Met uw mond kunt ge het halen, maar om dat te kunnen, zult ge wat meer spek moeten eten.

MIE : (Geeft haar pogingen op, opent het boekje, scheurt er demonstratief enkele bladeren uit en werpt ze mee achter de zetel.)
Voilà...

RIK : Ooh...gij...gij...gij kultuurbarbaar.
(Grijpt naar zijn hoofd.)
Als 't niet was da'k moet gaan werken...

MIE : Wat dan ?

RIK : Dan deed ik misschien nog moorden !!! Ooooh...

(Hij stormt ten einde raad buiten. Mie klopt haar handen af. Rik terug binnen met vest die hij half aan heeft, drinkt koffie uit en rent terug buiten.)

MIE : Ongeruimd staat netjes.

(Rik terug op, grist boekentas van tafel en loopt weer buiten, terwijl Trees, de moeder van Mie, juist opkomt. Aan haar kledij zien we dat het fris is buiten. Ze heeft een lange jas aan en een sjaaltje op het hoofd.)

TREES : Dag Rik... (Rik af zonder iets te zeggen)
Amaai, mijn schoonzoon is er precies niet gere bij.
(Heeft grote boodschappentas bij, waar iets zwaar inzit. Ze zet hem ergens neer.)

MIE : Vindt gij dat ma ?

TREES : Zijn er problemen ?
(Neemt sjaaltje van het hoofd en steekt het in haar zak.)

MIE : Zodra de sterke kaas op is, zijn die opgelost.

TREES : Zo te zien scheelt er meer dan een beetje sterke kaas.

MIE : 'k Zou 't niet weten.

TREES : Echt ?

MIE : Maar ja.

TREES : Luister, zo'n gezellige vind ik de Rik nu niet bepaald, maar tot hiertoe heeft hij altijd een goeie dag tegen me gezegd.

RIK : (Terug op, hij komt zijn klak, die hij ergens vergeten heeft, halen. Hij neemt ze, zet ze op en gaat terug buiten. In 't buitengaan stopt hij even)
Dag ma. (af)

MIE : Voilà zie, nu zijt gij ook weer gerust.

TREES : Als ge nu denkt dat ge uw moeder blaaskes kunt wijsmaken, denk dan maar gauw iets anders. Vooruit, wat mankeert er.
(Doet haar jas uit en werpt hem op de leuning van een stoel.)

MIE : Och, we hadden een klein intellectueel meningsverschil.

TREES : Kent ge geen moeilijker woorden ? Zeg dat nu nog eens, maar dan in 't Vlaams.

MIE : Hij vindt dat ik wat minder moet lezen.

TREES : Misschien heeft hij wel gelijk.

MIE : Begint gij nu ook al.

TREES : 't Is natuurlijk mijn zaak niet.

MIE : Als ge dat maar weet.

TREES : Hoewel...

MIE : Zeg ma, draai dat blad nu maar al om.

TREES : Goed, goed, we klappen er niet meer over.
(Zet zich kwaad op een stoel.)

MIE : (Gaat achter de zetel, neemt het kapotgescheurd boekje, zet zich terug op haar stoel en tracht tevergeefs het boekje terug in orde te maken.)
Hopeloos...

(Na enige tijd, waarin Trees stil spel levert door op haar stoel te zitten draaien en zich blauw te ergeren, demonstratief een karamel uit haar handtas te nemen en die omslachtig uit het papiertje te halen en in haar mond te steken, haar neus poedert en van alles probeert om de aandacht van Mie te trekken.)

TREES : Plezant is wel iets anders. Als jullie hier altijd zo zitten, kan ik aannemen dat er iets mis is.

MIE : Rik leest toch ook.

TREES : Maar ik niet. En zeker niet in kapotte boekskes.

MIE : Och, 't is al goed.

(Werpt boekje terug achter de zetel en drinkt aan haar koffie.)

TREES : (Heeft heel de handeling gevolgd en wacht op uitleg die niet komt. Na een tijdje haalt ze de schouders op.)

Hij ruikt anders goed, die koffie.

MIE : Ja hé, die heeft Rik meegebracht van de dok. We hebben hem wel nog moeten laten branden. Maar voor die paar frank, kunt ge hem nergens kopen.

TREES : Ge moet hem wel zelf drinken.

MIE : Oh, moet gij een kopje hebben ?

TREES : (Gemaakt vriendelijk)

'k Weet niet, maar ja, als ge 't zo schoon vraagt.

MIE : Zeg ma, één ambras per dag is wel genoeg.

TREES : (verwonderd) Allée...

MIE : Gij had toneelspeelster moeten worden.

TREES : Dat ben ik ooit van plan geweest.

MIE : En waarom hebt ge het niet gedaan ?

TREES : Was 't niet genoeg dat uw vader mij commandeerde, dat ik dan ook nog zo'n stuk regisseur baas over mij zou laten spelen.

MIE : Zijn die regisseurs zo kwaad ?

TREES : Sommigen toch. Maar hoe zit het met mijn koffie ? Moet ik hem nog zelf pakken ook ?

MIE : Nee nee, wacht.

(Staat recht, neemt kopje en schenkt koffie in voor Trees.)

Hoe komt het dat ge al zo vroeg op stap zijt?

(In de loop van het volgende gesprek geeft ze het kopje aan Trees die er tussendoor van drinkt.)

TREES : Ik kwam eigenlijk vragen of ge mee naar de vrijdagse markt gaat. (Of een andere rommelmarkt. Ze neemt nog een karamel.)
Gij een karamelleke ?

MIE : Nee dank u. Naar de vrijdagse markt begot. Wat gaat ge daar doen?

TREES : Ja, ziet ge, ik heb daar verleden vrijdag een soort afgodsbeeldje gekocht.

MIE : Gij ?

(Zet zich terug)

TREES : 't Kostte maar een paar frank.

MIE : En is 't iets schoon ?

TREES : Och, 'k weet niet, ge moet dat gaarne zien.

MIE : En, ziet gij het gaarne ?

TREES : Wel, wat zal ik zeggen...

MIE : Niet dus.

TREES : Gaarne en gaarne is twee hé.

MIE : Waarom hebt ge 't dan gekocht ?

TREES : Omdat 't zo goedkoop was. Ik dacht bij mijn eigen, Trees, dacht ik, voor die prijs kunt ge niet gefopt zijn.

MIE : Maar ge zijt het wel.

TREES : Wie zal 't zeggen, ge weet alles nog niet van dat beeld.

MIE : Is er iets meer te weten ?

TREES : Ja...

MIE : Wel, vertel dan.

TREES : Ik dacht dat het een toverbeeldje was.

MIE : Hoe kwaamt ge daar bij ?

TREES : Die afslager zei dat.

MIE : Wat ?!!

TREES : Vol magische krachten zegde hij.

MIE : Dat beeld ?!

TREES : Dat beeld.

MIE : En is 't waar ?

TREES : Dat zal ik wel nooit te weten komen. Zodra uw vader het zag, zei hij, allée, riep hij, en ge weet als hij zijn klep eens open zet...

MIE : Ja ma, dat weet ik, maar wat zei hij ?

TREES : Dat als dat ding niet sieto presto uit zijn huis was, hij eens zou testen of er genoeg toverkracht inzat om er mijn kop mee in te slaan, ge kent hem hé. De glazen stonden te daveren in de kast.

MIE : Hij ziet het dus, zéker, niet gaarne.

TREES : Da's nogal voorzichtig uitgedrukt.

MIE : Wat gaat ge er dan mee doen ?

TREES : Proberen het terug te verkopen.

MIE : Mag ik het eens zien ?

TREES : Da's zeker dat.

(Staat recht en haalt uit haar tas een Oosters of Afrikaans beeldje, in een gazet gewikkeld.)

Wacht even. (Haalt beeldje uit gazet.)

Hierzie hoe vindt ge 't ?

MIE : (Ook recht, ze neemt het beeld over.)

Tof !

TREES : Ja ?

MIE : Niet direkt schoon, maar...allee, tof.

TREES : Moet ge 't hebben ?

MIE : Graag, maar... Wat kost het ?

TREES : Voor u niks.

(Neemt nog een karamel.)

MIE : Meent ge dat ?

TREES : Anders zou ik het niet zeggen.

MIE : (Gaat haar een kus geven)

Merçi zenne ma. Dat krijgt een ereplaatske.

TREES : Als die van u het ook maar niet buitengooit.

MIE : Die is er enkel in geïnteresseerd op welke bladzijde hij in zijn boekske is.

TREES : Ja ? In ieder geval, geloof ik niet dat hij zo hard kan roepen gelijk uw vader.

MIE : Och, wie weet.

(Gaat naar dressoir, schuift wat boeken en rommel opzij en zet het beeldje er.)

Ziezo.

TREES : Weer wat meer vodden om af te stoffen.

MIE : Da's niks, maar hoe zit dat met die magische krachten ?

TREES : Gelooft gij aan die flauwekul ?

MIE : Gij toch ook, anders had ge 't niet gekocht.

TREES : Ge moet dat zo zien, die verkopers zijn al juist hetzelfde als die mannen van de vogelenmarkt. Als ge daar staat is 't precies of dat ge al hetgeen ze verkopen niet kunt missen. Maar als ge thuis komt marcheert er niks en wordt ge gewaar, dat ze u een blaas hebben wijsgemaakt.

MIE : 'k Heb u anders op de vogelenmarkt nog niet veel weten kopen.

TREES : Alleen als ik echt iets wou hebben.

MIE : En dit was zo iets, omdat ge dacht dat...

TREES : Wat ik dacht, doet op deze moment niets meer ter zake. 'k Ben 't nu in ieder geval kwijt.

MIE : En ik vind het nog schoon ook. 't Staat daar anders wel goed hé.

TREES : Als er wat minder rommel op de kast moest liggen misschien wel ja.

MIE : 'k Wou juist beginnen opruimen.

TREES : Daar twijfel ik niet aan.

MIE : Als onze koffie uit is, vlieg ik er aan.

TREES : Die is al een half uur uit.

(Recht en jas aan.)

Hoe zit het, zijt ge mee weg ?

MIE : Gaat ge nu toch nog naar de vrijdagse markt ?

TREES : Misschien een bazarke doen. We zullen wel zien, kom doe uwe jas aan want 't is fris buiten.

MIE : 'k Denk dat ik toch maar thuis blijf om wat op te ruimen. En daarbij 'k ben nog niet aangekleed.

TREES : Tiens, dat was me nog niet opgevallen.

MIE : Ja, ik zit 's morgens nog graag wat in m'ne peignoir. Ik vind dat zo gezellig.

TREES : Wil ik straks eens terugkomen ?

MIE : Och...

TREES : 'k Moet toch nog eerst naar de apotheker.

MIE : Zijt ge ziek ?

TREES : Niet voor mij, maar ge weet, uw vader mankeert altijd wat. Als hij geen hoofdpijn heeft, heeft hij zeer voeten of anders iets ergens daar tussen. De ouwe dag, ja.

MIE : Zijn jullie niet even oud ?

TREES : Bij sommige personen begint dat rapper dan bij andere.

MIE : En gij zijt nooit ziek, maar hij wel.

TREES : Er is maar één ding waar hij nooit ziek voor is.

MIE : En wat is dat ?

TREES : (Beziet haar dochter eens van kop tot teen.)

Als ge wat minder moest lezen zoudt ge dat misschien ook weten.

MIE : Wat heeft dat er mee te maken ?

TREES : Dan hadt ge waarschijnlijk wat meer tijd voor mekaar.

MIE : We zouden het niet meer over dat lezen hebben. En ook daarbij, ik begrijp niks van uw raison.

TREES : Pak dan eens een seksboekje, dan zult ge mij misschien wèl verstaan.

MIE : Ma ! Zo heb ik u vroeger nooit horen klappen.

TREES : Dat was vroeger ook geen mode. Wij spraken niet over seks, en zeker niet met onze kinderen. Maar, omdat we er niet over spreken, wil dat nog niet zeggen dat we het niet kennen.

MIE : Waarom spreekt ge er dan nu ineens wel over ?

TREES : 'k Weet niet, emancipatie zeker en ik zou uw huwelijk niet graag op de klippen zien lopen.

MIE : Door seksboekjes ?

TREES : Door boekskes in 't algemaen. Leest ge in bed ook ?

MIE : Dat gebeurt wel, ja.

TREES : Als ge in bed even nonchalant zijt als in uw huishouden vrees ik het egste. Maar zoals ge zegt. 't Zijn mijn zaken niet.

MIE : Nee, maar ge zegt het dan toch maar.

TREES : Dat kan nooit kwaad.

MIE : Och, zeg al op, ik weiger toch om te luisteren.

(Gedurende deze zin komt Jef, de vader van Mie binnen, zonder dat Trees dit merkt.)

TREES : Gelijk uw vader !

(Jef gebaart verwonderd naar zichzelf : zo van "ikke" ?)

Die doet ook of hij niet luistert, maar als ge lang genoeg over iets zaagt, blijft er wel al eens wat van hangen.

(Jef laat Mie verstaan dat ze zijn aanwezigheid niet mag verraden. Mie weet even niet wat doen maar besluit dan om het spelletje mee te spelen.)

MIE : Zie dat hij dat maar nooit hoort.

TREES : Wees maar niet bang. Die ligt tegenwoordig tot 's middags te snurken in zijn bed.

(Jef wordt kwaad achter haar rug.)

MIE : Ja...?

TREES : Niet dat ik daar iets mee in zit, want anders loopt hij toch maar voor mijn voeten.

MIE : Hij helpt toch al eens.

TREES : Van de kant in de gracht, ja.

(Jef maakt aanstalten om Trees te wurgen. Trees wil nog een karamel in haar mond steken. Juist voor Jef Trees vast heeft, roept Mie.)

MIE : Niet doen !

(Jef terug achteruit. Trees denkt dat het tegen haar is.)

TREES : Waarom niet ?

MIE : Euh...dat is slecht voor uw tanden.

TREES : 't Zijn toch de mijn zeker. Van 't moment dat ik een vals gebit heb zal ik er wel moeten mee stoppen, zoals uw vader. Hebt ge die al eens een karamel zien eten ? Die zijn gebit plakt dan zodanig aan mekaar dat hij een half uur moet peuteren om alles er terug tussenuit te krijgen.

MIE : (Kijkt angstig naar haar vader)
Niet overdrijven hé ma.

TREES : Ik overdrijf nooit. Trouwens, als hij er niet zo moest bij vloeken, zou 't nog plezant zijn ook. Ziet ge hem niet zitten ? (Imiteert iemand met tandeloze mond die zijn gebit in zijn hand heeft en het schoon maakt. Jef kijkt kwaad rond, ziet het beeld en neemt dat om er mee te slaan.)

MIE : Wacht !!!
(Jef houdt zich even in.)

TREES : (Die lachend wou weggaan.)
Wat nu weer ?

MIE : Pakt nog een kopje koffie.
(Neemt het kopje van tafel en gaat het vlug vullen.)

TREES : Neen, 'k heb m'ne frak al aan.
(Jef dreigt weer. Mie trekt in paniek Trees vooruit. Ze duwt de kop in Trees haar handen.)

MIE : Hier !!!

TREES : Eerst is 't teveel dat ge een kop inschenkt en nu moet ik er perforce nog een drinken.

MIE : Ja, op één been kunt ge immers niet staan.

TREES : Wil ik terug even gaan zitten ?
(Jef komt terug een stap dichtter. Mie trekt Trees verder weg)

MIE : **Nee** !! 't Is te zeggen...

TREES : Laat maar, uw enthousiasme spreekt boekdelen.

MIE : Is die koffie nu niet goed ?
(Nog een stap weg van Jef.)